

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/25/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118204212
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8118204212.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Karola Krochtu v spore žalobcu: Y. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. 5, L., právne zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom ul. Sov. Hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou GOLIAŠOVÁ GABRIELA, s.r.o., so sídlom 1. Mája 173/11, Trenčín, IČO: 47 234 679, o zaplatenie 1.056,68 Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 10Csp/71/2018-58 zo dňa 20.11.2018 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žiadna zo strán n e m á p r á v o na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.056,68 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. II. Vyslovil, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku.

2. Právne odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie ust. § 1 ods. 1, § 3 ods. 3 a 5 zákona č. 250/2007 Z.z.

3. Súd prvej inštancie uviedol, že v prejednávanej príhode možno konštatovať, že zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení úveru, a teda k strate finančných prostriedkov. V prípade žalovaného nešlo len o hrozbu akademickú, možnú v budúcnosti, ale išlo už o priame naplnenie hrozby. Finančné prostriedky vo výške 1.056,95 eura boli totiž žalobcom platené a žalovaným prijímané nad rámec toho, na čo mal žalovaný nárok s poukazom na právoplatný rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 17C 92/2016. Žalovaný v zmluve o revolvingovom úvere č. XXXXXXXXXXXX uzatvorenej dňa 15.12.2010 uviedol úrokovú sadzbu dvojitou formou 26,28 % a 11,88 %, čo je potrebné považovať za neurčitú a nezrozumiteľnú dohodu o úroku, a teda v konečnom dôsledku za neplatnú. Rovnako v predmetnej zmluve nebol uvedený termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru jednoznačne a zrozumiteľne, ani tak, aby sa dal bez pochybností určiť odkazom na dohodnutý termín splatnosti jednotlivých splátok a ich počet. V dôsledku porušenia príslušných ustanovení zákona o spotrebiteľských úveroch (§ 11) sa poskytnutý spotrebiteľský úver stal bezúročný a bez poplatkov.

4. Z uvedeného vyplýva, že žalobca nesporne na súde úspešne uplatnil porušenie jeho práva, v dôsledku čoho mu bolo priznané bezdôvodné obohatenie vo výške 1.056,68 eura. Ujma, ktorá nielen

objektívne hrozila, ale v konkrétnom prípade aj vznikla, bola vo výške, ktorá predstavovala sumu 1.056,68 eura. Bolo preukázané, že žalovaný v dôsledku absencie obligatórnych náležitostí v zmluve, čo malo za následok bezúročnosť úveru, zinkasoval od žalobcu nad rámec pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o revolvingovom úvere predmetnú pomerne vysokú sumu, hoci na ňu zákonný nárok nemal. Z vykonaného dokazovania navyše vyplynulo, že napriek tomu, že rozsudok sp. zn. 17C/92/2016 konštatujúci bezúročnosť úveru č. XXXXXXXXXXXX nadobudol právoplatnosť dňa 02.11.2017, žalovaný od žalobcu naďalej požadoval zaplatenie pohľadávky titulom tejto úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX, a to vo výške 2.811,95 Eur, čo je zrejmé z listinného dôkazu - výpisu z účtu za obdobie od 01.09.2018 do 30.09.2018, ktorý predložil žalobca v priebehu konania. Nič na tom nemení následné ospravedlnenie zo strany žalovaného a jeho argument, že išlo o nesprávne odpísanú pohľadávku zo systému a tento závadný stav už žalovaný napravil a do budúca sa nebude opakovať.

5. So zreteľom na uvedené má žalobca podľa názoru súdu právo v dôsledku porušenia jeho práv ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa ako aj osobitnými predpismi (Zákon o spotrebiteľských úveroch) zo strany žalovaného na primerané finančné zadosťučinenie. Žalobcovi jednoznačne vznikla ujma v nemajetkovej sfére, keďže konanie žalovaného bolo spôsobilé privodiť mu ujmu vo sfére jeho rodinného života.

6. Výška priznaného finančného zadosťučinenia závisí od úvahy súdu. Súd pri určovaní zohľadňuje rôzne kritéria, a to intenzitu, časové trvanie závadného konania, satisfakčnú a sankčnú funkciu a podobne.

7. Súd prvej inštancie bol preto toho názoru, že čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia, bude pre žalobkyňu primerané finančné zadosťučinenie vo výške 1.056,68 Eur, ktoré zodpovedá sume, o ktorú sa žalovaný bezdôvodne obohatil. Túto sumu považoval súd za primeranú s ohľadom na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobcu ako spotrebiteľa vychádzajúc aj z toho, že žalovaný nerešpektujúc právoplatný rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 17C/92/2016 naďalej požadoval od žalobcu zaplatenia sumy 2.811,95 Eur a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Priznané finančné zadosťučinenie je tak vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, je určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Spotrebiteľ, teda žalobca, nie je povinný preukázať ujmu, ktorá mu vznikla, pretože zákon o ochrane spotrebiteľa nepriznáva právo na finančné zadosťučinenie v prípade vzniku ujmy, ale už vtedy, keď jej ujma v nadväznosti na porušenie práv spotrebiteľa vzniknúť mohla, pričom sa úspešne domáhal ochrany svojich práv. V danom prípade sa žalobca úspešne domohol svojho práva, a teda boli splnené všetky zákonné predpoklady pre priznanie finančného zadosťučinenia.

8. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie ust. § 262 ods. 1 v spojení s ust. § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že procesne úspešný žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd až po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

9. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalovaný. Právne odôvodnil svoje odvolanie ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a písm. h/ C.s.p. Poukázal na znesenie ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Uviedol, že predpokladom toho, aby súd mohol priznať primerané finančné zadosťučinenie je, že spotrebiteľove práva a povinnosti sú porušené a sám vyvíja iniciatívu ako túto situáciu odvrátiť a zabezpečiť si súdnym rozhodnutím ochranu. Spotrebiteľove práva a povinnosti však úverovou zmluvou uzatvorenou so žalovaným neboli žiadnym spôsobom poškodené. Spotrebiteľ žiadne poškodenie práv neprezentoval. Predmetom konania vedeného pod sp.zn. 17C/92/2016, ktoré má byť podkladom na uplatnenie primeraného finančného zadosťučinenia bolo výlučne vydanie bezdôvodného obohatenia, čo v žiadnom prípade nemožno vyhodnotiť ako úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností. Okrem toho nestačí len samotné porušenie zákona č. 250/2007 Z.z., ale súčasne aj porušenie práv alebo povinností ustanovených inými predpismi. Žalobca vo svojej žalobe neuviedol akým spôsobom mal žalovaný práva alebo povinnosti žalobcu ako spotrebiteľa poškodiť. Obmedzil sa len na konštatovanie, že uzatvorená úverová zmluva nemá náležitosti podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, čo však nemožno považovať za porušenie práv a povinností, ktoré by mali za následok poškodenie spotrebiteľa, nakoľko pre spotrebiteľa by z toho vyplynula len výhoda, že poskytnutý úver je pre neho bezúročný a bez poplatkov. Pokiaľ ide o vytýkanie zaslaného

výpisu z účtu, je nevyhnutným uviesť, že išlo o chybu systému, nešlo o žiadnu predžalobnú výzvu, ktorá by v žalobcovi mohla vyvolať nejaké obavy. V prípade jeho telefonického dopytu u žalovaného ohľadne doručenej písomnosti by jednoznačne došlo k vysvetleniu, čo však žalobca nepovažoval za potrebné, nakoľko od roku 2015 na predmetnej úverovej zmluve neuhradil žiadnu splátku, takže chybné doručenie výpisu z účtu považoval jednoznačne za bezpredmetnú písomnosť, ktorú šikovne využil len za účelom súdneho konania. Žiadna škoda spotrebiteľovi nevznikla, práve naopak získa výhodu bezúročného a bez poplatkového úveru, ktorý by mu neposkytla žiadna banka ani iná inštitúcia. Ak by na základe takejto skutočnosti malo byť spotrebiteľovi priznané ešte aj primerané finančné zadosťučinenie, zastáva žalovaný názor, že výklad právnej normy § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. nie je správne aplikovaný. Dal zároveň do pozornosti aj rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 14Co/91/2012-141 zo dňa 10.10.2013. Účelom a zmyslom ust. § 3 ods.5 Zákona o ochrane spotrebiteľa je odškodniť spotrebiteľa za diskomfort, ktorý nastal z dôvodu, že spotrebiteľ sa rozhodol uplatniť ochranu proti porušeniu práva a povinnosti zo strany dodávateľa na súde a v tomto konaní bol úspešný. Nepostačuje však, že dodávateľ porušil svoje povinnosti. Žalobca uzatvoril so žalovaným niekoľko úverových zmlúv, pričom na každej zmluve inicioval viaceré súdne konania, okrem týchto následne na každej úverovej zmluve podal žalobu aj o primerané finančné zadosťučinenia. Žiadna zo žalovaných úverových zmlúv nie je doplatená v zmysle zmluvy, preplatky mu boli vrátené, na niektorých nie je doplatená ani samotná istina poskytnutého úveru. Uvedené konanie nie je možné označiť inak ako špekulatívne, zneužívajúce inštitút ochrany spotrebiteľa na nedôvodné a nepodložené obohacovanie sa, ktoré jednoznačne nie je v súlade s podmienkami, ktoré na priznanie finančného zadosťučinenia ukladá § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. Pri uzatvorení každej úverovej zmluvy si žalobca musel byť vedomý, že je povinný platiť splátky v stanovenej výške v zmysle úverovej zmluvy. Od tejto povinnosti bol žalobca oslobodený práve na základe rozsudku Okresného súdu Prešov sp.zn. 17C/92/2016, ktorý mu priznal vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 1.056,68 Eur. Pokiaľ by sa žalobcovi priznalo ešte aj finančné zadosťučinenie vo výške 1.056,68 Eur, bolo by to vzhľadom na jeho početnú iniciatívu v súdnych konaniach nielen neprimerané, ale aj nedôvodné, nakoľko by rovnováhu, ktorá ma byť ustanovením § 3 ods. 5 nastolená porušil. Ani súdy by nemali spotrebiteľov zbavovať zodpovednosti za svoje záväzky a následne im ešte priznať primerané finančné zadosťučinenie. Preto žalovaný navrhol rozsudok súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne rozhodnutie zmeniť a priznať žalovanému náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia.

10. Odvolanie bolo zaslané na vyjadrenie právneho zástupcovi žalobcu. Tento možnosť na zaslanie vyjadrenia nevyužil.

11. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 379 a nasledujúcich C.s.p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 385 a contrario s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 07. 6. 2019 a zistil, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

12. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie v predmetnej veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností vyvodil aj správne právne závery. Ani v priebehu odvolacieho konania sa na uvedenom nič nezmenilo. Odvolací súd si osvojil odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu v zmysle ust. § 387 ods. 2 C.s.p. poukazuje.

13. Len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, ako aj k odvolacím dôvodom odvolací súd uvádza, že nie je možné súhlasiť so žalovaným, že v konaní nebolo preukázané splnenie všetkých zákonných podmienok v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. K podmienke ohľadom úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti správne súd prvej inštancie poukázal na rozsudok Okresného súdu Prešov č.k. 17C/92/2016-42 zo dňa 22.06.2016. Týmto rozsudkom uložil súd prvej inštancie žalovanému povinnosť vydať žalobcovi bezdôvodné obohacenie vo výške 1.056,68 Eur s 5,05 % ročným úrokom z priznanej istiny od 23. 04. 2016, vo zvyšku návrh zamietol. Súd v predmetnom rozhodnutí prijal záver, že úverová zmluva uzatvorená medzi stranami nemá náležitosti vyžadované zákonom v § 10 ods. 1, 2 a § 9 ods. 2 zákona číslo 129/2010 Z.z., keď v nich chýba termín konečnej splatnosti úveru, čo je porušením § 9 ods.2 písm.f/, § 9 ods. 2, písm.i/ úroková sadzba a ďalšie. Porušenie týchto náležitostí má za následok, že takýto úver je bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 11 ods. 1 zákona číslo 129/2010 Z.z. Súd poznamenal, že v úverovej zmluve sú uvedené dve úrokové sadzby vo výške 26,28 % a 11,88 % bez bližšieho zdôvodnenia. Takáto určenie úrokovej

sadzby je nezrozumiteľné, nejasné, a preto je v tejto časti dojednanie úrokovej sadzby v zmysle § 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka neurčité, absolútne neplatným právnym úkonom a pozerá sa na to, ako kedy úroková sadzba nebola dojednaná. Preto pokiaľ žalobca uhradil žalovanému aj poplatky a úroky a žalovaný tieto platby prijal bezdôvodne, žalovaný sa takto obohatil plnením bez právneho dôvodu v zmysle § 451 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka a v zmysle § 456 Občianskeho zákonníka je povinný vydať bezdôvodné obohatenie žalobcovi. Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 18. 09. 2017 č.k. 18C/162/2016-71 predmetný rozsudok potvrdil. Vo svojom rozhodnutí sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie a navyše uviedol, že nespochybňuje osobitný charakter a mechanizmus poskytovanie revolvingového úveru ako dlhodobého opakovateľného a obnoviteľného úveru, ktorý je žalovanému poskytovaný k uspokojeniu jeho priebežných finančných potrieb a umožňuje mu čerpať peňažné prostriedky prostredníctvom úverovej karty do výšky nevyčerpaného zostatkového úveru. Uvedené však neznamená, že tento typ úveru nepodlieha právnemu režimu Zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie konštatoval, že v prejednávanej príhode zo strany žalovaného došlo k takému porušeniu spotrebiteľského práva, ktoré bolo bez ďalšieho spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi spočívajúcu v nezákonnom preplatení úveru, a teda k strate finančných prostriedkov. Nešlo len o hrozbu akademickú, teda možnú v budúcnosti, ale išlo priame naplnenia hrozby. Finančné prostriedky vo výške 1.056,95 Eur boli žalobcom platené a žalovaným prijímané nad rámec toho, na čo mal žalovaný nárok s poukazom na právoplatný rozsudok sp.zn. 17C/92/2016. Žalovaný v zmluve o revolvingovom úvere číslo XXXXXXXXXXXX uzatvorenej dňa 15. 12. 2010 uviedol úrokovú sadzbu dvojitou formou, čo je potrebné považovať za neurčitú a nezrozumiteľnú dohodu o úroku, teda v konečnom dôsledku za neplatnú. Rovnako v predmetnej zmluve nebol uvedený termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru jednoznačne a zrozumiteľne. Žalobca nesporne na súde úspešne uplatnil porušenie práva, v dôsledku čoho mu bolo priznané bezdôvodné obohatenie vo výške 1.056,68 Eur. Ujma, ktorá nielen objektívne hrozila, ale v konkrétnom prípade aj vznikla bola vo výške, ktorá predstavovalo sumu 1.056,68 Eur. Bolo preukázané, že žalovaný v dôsledku absencie obligatórných náležitostí v zmluve, čo malo za následok bezúročnosť úveru zinkasoval od žalobcu nad rámec pohľadávky vyplývajúcej zo zmluvy o revolvingovom úvere predmetnú pomerne vysokú sumu, hoci na ňu zákonný nárok nemal. Z vykonaného dokazovania navyše vyplynulo, že napriek tomu, že rozsudok sp.zn. 17C/92/2016 konštatujúci bezúročnosť úveru č. XXXXXXXXXXXX nadobudol právoplatnosť dňa 02. 11. 2017 žalovaný od žalobcu naďalej požadoval zaplatenie pohľadávky titulom tejto úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX a to vo výške 2.811,95 Eur, čo je zrejmé z listinného dôkazu - výpis z súčtu za obdobie od 01. 09. 2018 do 30. 09. 2018 ktorý predložil žalobca v priebehu konania. Nič na tom nemení následne ospravedlnenie zo strany žalovaného a jeho argument, že išlo o nesprávne odpísanú pohľadávku zo systému a tento závadný stav žalovaný napravil a do budúca sa opakovať nebude. I odvolací súd má za to, že žalobca si úspešne uplatnil svoje práva v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 17C/92/2016. Uvedené je nutné kvalifikovať ako úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Porušením práva a povinnosti je aj to, že žalovaný ako dodávateľ neuviedol všetky zákonom predpísané náležitosti na uzavretie úverovej zmluvy tak ako to popísal odvolací súd vyššie a tak došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia na jeho strane na úkor žalobcu. Odvolacia námietka žalovaného, že si žalobca úspešne neuplatnil porušenie svojho práva alebo povinnosti ustanovených zákonom preto nie je dôvodná. Súd prvej inštancie považoval čo do výšky finančného zadosťučinenia za primeranú sumu 1.056,68 Eur, ktorá zodpovedá sume, o ktorú sa žalovaný bezdôvodne obohatil. Poukazoval na intenzitu zásahu žalovaného do práva žalobcu ako spotrebiteľa vychádzajúc aj z toho, že žalovaný nerešpektujúci právoplatný rozsudok Okresného súdu Prešov sp.zn. 17C/92/2016 naďalej požadoval od žalobcu zaplatenie sumy 2.811,95 Eur a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu. S týmto názorom odvolací súd plne súhlasí. Tak ako to správne uviedol súd prvej inštancie priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnaním ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného. Je určitou satisfakciou za stav, ktorý musel v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý ako dodávateľ finančnej služby závadne konal. Odvolací súd súhlasí i s konštatovaním súdu prvej inštancie, že nič na tom nemení následne ospravedlnenie zo strany žalovaného a jeho argument, že išlo o nesprávne odpísanú pohľadávku zo systému a tento závadný stav žalovaný napravil a do budúca sa nebude opakovať. Zároveň odvolací súd nesúhlasí s názorom odvolateľa, že žalobca tým, že podáva žaloby o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti a vydanie bezdôvodného obohatenia a určením neprijateľných zmluvných podmienok a určením neplatnosti dohody o zrážkach zo mzdy má konať špekulatívne, zneužívajúc inštitút ochrany spotrebiteľa na nedôvodné a nepodložené obohacovanie sa, ktoré jednoznačne nie je v súlade s podmienkami, ktoré na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia ukladá § 3 ods. 5 zákona číslo 250/2007 Z.z. Za špekulatívne podľa názoru odvolacieho súdu nemožno považovať konanie, keď sa žalobca dožaduje

svojich práv voči žalovanému ako spoločnosti poskytujúcej úvery a znalej práva v tejto oblasti. Žalovaný uzatvára také vzťahy, ktoré poškodzujú spotrebiteľa a na jeho úkor sa obohacujú. Zároveň k tomu odvolacích súdu uvádza, že v spotrebiteľských vzťahoch určité povinnosti vznikajú i dodávateľom. Jednou z týchto povinností je i povinnosť upravená v ustanovení § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Vychádzajúc z tohto ustanovenia proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi má právo na primerané finančné zadostučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká konkrétna ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde a je toto spôsobilé ujmu privodiť.

14. Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1 C.s.p. ako vecne správny potvrdil, a to aj vo výroku o trovách konania, ktorý je tiež vecne správny.

15. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 251 a § 255 ods. 1 C.s.p. V odvolacom konaní úspešnému žalobcovi žiadne preukázateľné trovy nevznikli, neúspešný žalovaný nemá na náhradu trov odvolacieho konania právo. Preto odvolací súd v súlade so zásadou hospodárnosti konania vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov odvolacieho konania.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.